Катя Алвес

Клубът на мъфините

Най-ужасната лятна ваканция на всички времена

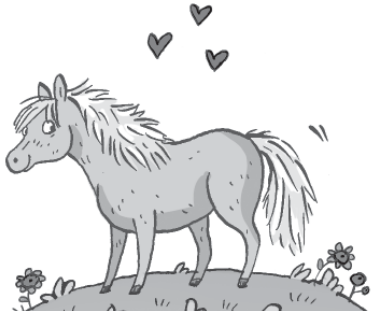

Лулу обича да разнищва всякакви заплетени загадки. Колкото по-заплетени, толкова по-добре, защото може да се прояви като истински проницателен детектив. Само хапещите понита малко я плашат. (Но това е съвсем логично, нали?)

Тамтам е весела, дръзка и обикновено е в добро настроение. Тя най-много иска да стане известна циркова актриса и да изпълнява номера със зайчето си Супер Алберт. Дали пък този път мечтата ѝ няма да се сбъдне?

Миранда има какви ли не планове. Ту ще става примабалерина, ту известна певица или пък модна дизайнерка. Но приятелките ѝ, понитата и малиновите бонбони винаги са на първо място – каквото и да става. (Добре де, и Гюнтер също.)

Лин е свитичка, но пък винаги е готова да изслуша приятелките си. Ех, само да не трябваше да се упражнява толкова много на цигулката... А така ѝ се иска да ѝ се случи нещо вълнуващо! С Клуба на мъфините – то се знае.

Катя Алвес
Родена е през 1961 г. в град Коимбра, Португалия. Упражнявала е различни професии – работила е в книжарница, в библиотека, била е редактор в радиото. Днес тя живее със семейството си в Цюрих и пише детски романи, повести, радиопиеси. Много обича португалски оризови кексчета, за които твърди, че са преки роднини на мъфините.

Ели Брудер
Родена е през 1980 г. в областта Пфалц, Германия. От малка обича да рисува истории в картинки. След като завършва образованието си в Шотландия и Фрайбург, работи като илюстратор. Живее с мъжа си и цяла ферма с животни край езерото Ратцебург в Северна Германия. В Шотландия Ели Брудер за пръв път опитала мъфини, които и до днес обича много.

Der Muffin-Club
Beste Freundinnen auf dem Reiterhof
Autor: Katja Alves
Illustrations: Elli Bruder
© 2018 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany
www.arena-verlag.de
Through Anthea Agency

Клубът на мъфините
Най-ужасната лятна ваканция на всички времена
© Издателство „Фют“, 2020
Текст Катя Алвес
Илюстрации Ели Брудер
Превод Мила Георгиева Петрова
Редактор Албена Раленкова
с/о Anthea Agency, София

ISBN 978-619-199-490-8

Катя Алвес

Клубът на мъфините

Най-ужасната лятна ваканция на всички времена

Издателство „Фют“

Три намерения

Искате ли да ви дам един супердобър съвет? (Той е почти безплатен, ще ви струва само пет опаковки малинови бонбони.) Ако внезапно ви подарят нещо страхотно, без да имате рожден ден и след като седмици наред не сте подреждали стаята си, да знаете, че подаръкът е част от пъклен **родителски план**. А мама особено я бива в правенето на пъклени планове под рубриката „така е най-добре за възпитанието на Миранда“. (Сигурно го е научила при тераписта си.)

Добър съвет!!!

Във всеки случай обаче аз нищичко не заподозрях, когато тя ми спомена, че може би още това лято ще си имаме **пони**. Само за мен!

Лулу веднага отбеляза, че няма логика току-така да получавам чак толкова голям подарък. (Но пък аз, за разлика от нея, не смятам, че винаги и във всичко трябва да има логика. Особено когато става дума за подаръци. Те спокойно могат да бъдат и нелогични.) Но Лулу вече си беше наумила, каквото и да става, това лято да реши поне един загадъчен случай.

А както се оказа, моето пони чудесно се вписа в плановете ѝ. Защо ли? Ще ви разкажа след малко.

Аз пък си бях намислила три неща за лятото.

Първо: Непременно да играя главната роля в балетното ни представление.

Второ: Да накарам мама веднага да ми купи пони, за да мога всеки ден да си играя с него.

Трето: Да прекарвам страшно много време с приятелките си от Клуба на мъфините.

Между другото Лин и Таттам също имаха планове. Таттам знаеше какво иска – да участва в представление на детския цирк заедно със Супер Алберт. А пък Лин знаеше какво не иска – да ходи на седмицата по хорово пеене с нашия учител по музика господин Трователоре.

Обаче всичките ни планове се объркаха и започнаха да ни сполитат **катастрофа** след катастрофа. Явно това щеше да е най-ужасната лятна ваканция на всички времена.

За щастие, Клуба на мъфините **суперски-невероятно-страхотно** го бива в справянето със сложни ситуации! Който ни познава, го знае. Ние, което ще рече: аз, Лин, Лулу и Таматам, сме УНД. В превод това означава: умни, находчиви и досетливи.

И така, всичко започна един съвсем безобиден следобед в сряда в балетната школа на госпожа Барток.

Първата катастрофа

– Ронд дьо жамб ан деор! – повтаряше госпожа Барток.

Това е на френски и означава „кръг с крак напред“. Поне от половин час тя ни даваше скучни указания как да правим красив полукръг с изпънат крак.

– Ан деор, ан дедан – продължаваше да реди с хриплив глас.

И то пак на **френски**, макар отлично да знаеше, че никой от нас не говори френски. (Даже и Шантал. Нищо, че името ѝ прилича на френско.)

– Сега мога ли вече да изтанцувам нещо? – вратнах се няколко пъти в кръг и направих елегантен подскок.

– Мии-ран-да! Не съм ви казвала да танцувате! – изгледа ме с досада госпожа Барток.

Така се сепнах, че глътнах **малиновия бонбон**, който от началото на часа криех в бузата си. А бонбоните са строго забранени по време на часовете по танци.

Кисело изражение на мопс

Зверски се разкашлях, а лицето ми съвсем почервеня.

Госпожа Барток вдигна вежди и плесна с ръце. При това направи типичното си **кисело изражение на мопс**.

– Стегнете се вече, деца! Не остава много време до нашето представление.

До края на часа тя ме следеше със свъсени вежди. И тъкмо когато излизах заедно с останалите от залата, госпожа Барток ме дръпна настрана.

– Миранда, не може така! – скастри ме тя. – Пречиш на урока...

Госпожа Барток се вторачи в туфлите ми:

– И защо не носиш бели туфли като останалите момичета? Нали казах, че за представлението всички трябва да си купите еднакви балетни обувки! Не ме ли чу?

– Чух! – рекох гордо, защото имах добър отговор на въпроса ѝ. – Просто бялото никак не подхожда на поличките ни.

Побързах да ѝ разкажа как с тате трябваше да ходим до три различни магазина, докато намерим жълти туфли.

– Не беше никак лесно. Бая трябваше да се моля на тате, защото той все няма време.

Госпожа Барток поклати глава, без да сваля очи от мен. След това ми заговори за правила, които човек трябвало да спазва, при което поне петстотин пъти използва любимата си дума „**дисциплина**“. (Това означава да правиш точно каквото иска госпожа Барток, защото иначе няма да станеш примабалерина.)

Аз пък ѝ отговорих, че може би вече изобщо не искам да бъда прима-нещо си. И вместо това ще стана модна дизайнерка или певица, или дресьорка на понита – или пък

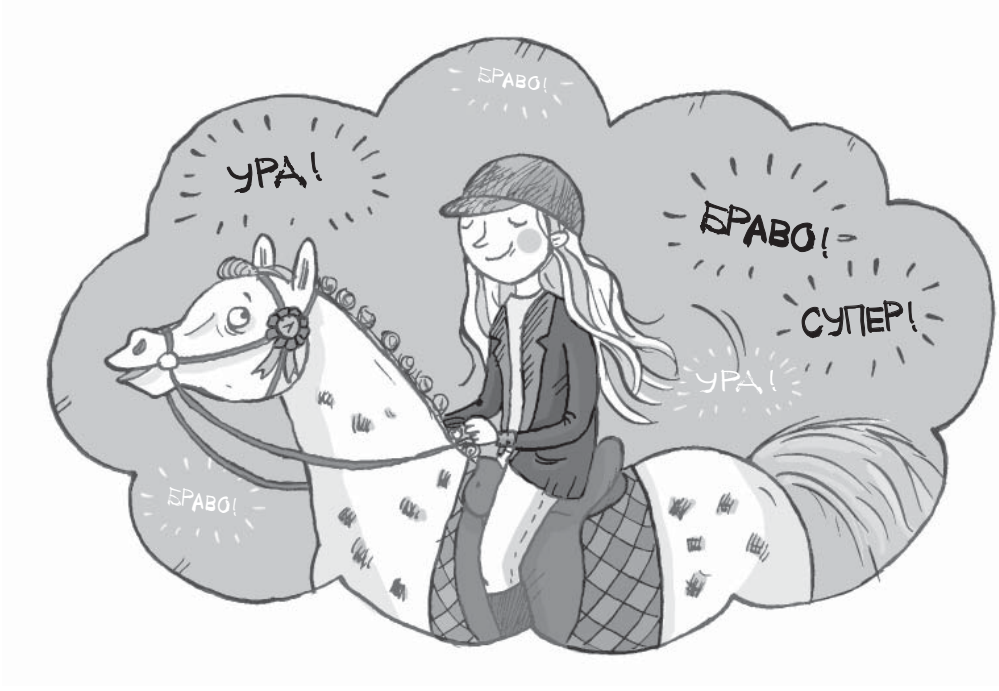

просто ще бъда известна. И то без това досадно нещо, дисциплината. Лея, моята детегледачка, казва, че това е напълно възможно. Например с помощта на мобилния ми **телефон**.

Госпожа Барток ме изгледа още по-замислено. Аз изобщо не исках да се задържам, за да не ѝ хрумне още някоя скучнотия, затова викнах с най-сладкия си глас:

– Чао, госпожо Барток! – и изтичах от залата.

